

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/7/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319200879
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8319200879.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu: V. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX, zast. K. K. Sopiakom, advokátom, AK Štefánikova 17, proti žalovanej: Q. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., V. XX, o vrátenie daru, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 21C 9/2019-33 zo dňa 31.05.2019 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa domáhal žalobca vrátenia daru, a to nehnuteľností darovaných z jeho strany žalovanej, ktorých vrátenia sa domáhal z dôvodu, že žalovaná opustila spoločnú domácnosť, ktorú viedli a zároveň podala návrh na rozvod ich manželstva, ktoré bolo rozvedené Okresným súdom Humenné.

2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ustanovení § 628 a § 630 Občianskeho zákonníka.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že na základe darovacej zmluvy spísanej formou notárskej zápisnice žalobca žalovanej daroval nehnuteľnosti, a to rodinný dom s pozemkami v obci I.. To, že správanie sa žalovanej nenaplnilo skutkovú podstatu pre vrátenie daru odôvodnil súd prvej inštancie takto:

Súd vzhľadom na vykonané dokazovanie a vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že správanie sa žalovanej ako obdarovanej k žalobcovi ako darcovi nemožno posúdiť ako hrubé porušenie dobrých mravov. V čase spísania notárskej zápisnice žalovaná bola manželkou žalobcu a žili v spoločnej domácnosti v rodinnom dome č. XXX v I. spolu so spoločným synom. Z pripojeného súdneho spisu XP/XX/XXXX vyplynulo, že žalovaná dňa 07.02.2018 podala návrh na rozvod manželstva so žalobcom a o úpravu práv a povinností k ich maloletému synovi A. Z., nar. XX.XX.XXXX. Ich manželstvo bolo rozvedené v tomto konaní rozsudkom zo dňa 08.06.2018, pričom mal. A. bol zverený do jej osobnej starostlivosti a otec bol zaviazaný prispievať na jeho výživu sumou po 60,- eur mesačne od právoplatnosti rozsudku, jeho styk s maloletým synom súd neupravoval. Zo spisu bolo zistené, že žalobca zatajil pred žalovanou svoj zdravotný stav a o jeho psychických problémoch sa dozvedela asi rok po uzavretí manželstva, keď začal byť agresívny a rozprával bludné veci. Jeho diagnóza po hospitalizácii v I. Y. v N. bola schizoafektívna porucha, depresívny typ, emočne nestabilná porucha osobnosti, syndróm závislosti od alkoholu v remisii. Pokúsil sa aj o samovraždu užitím psychofarmák a iných liekov, v minulosti skočil z balkóna a pokúšal sa obesiť. V ďalšom roku pod vplyvom alkoholu bodol kuchynským nožom s XX-

cm čepeľou svojho otca, čoho svedkom bol aj ich maloletý syn A.. Trestné stíhanie voči nemu bolo uznesením W. J. zastavené z dôvodu, že v čase činu nebol pre nepríčetnosť trestne zodpovedný. Po návrate z nemocnice naďalej útočil na svojho otca a na ňu, preto sa otec odsťahoval do Z. Z. v B. Y. V. a odvtedy žila ona s ním a so synom sama. Naďalej bol psychiatrickým pacientom, navštevuje pravidelne ambulanciu a užíva rôzne lieky. Viackrát sa stalo, že ju alebo maloletého syna udrhel. O nejakú dobu sa znovu predávkoval liekmi, pri úteku z nemocnice zaútočil na ošetrojúcich lekárov a znovu sa voči nemu začalo viesť trestné stíhanie. Neustále ju bezdôvodne obviňoval z nevery a žiadal ju, aby odišla zo spoločnej domácnosti. Svedkom jeho agresivity a fyzických útokov bol aj ich maloletý syn, ktorý plakal a prosil otca, aby mamu nebil, mal záchvaty plaču, strachu a triasol sa. V decembri XXXX žalobca nútil žalovanú vypíť väčšie množstvo liekov od jeho psychiatra, v dôsledku čoho jej bolo veľmi zle. Na druhý deň chcel pustiť plyn, aby skapali ako potkany, v dome vypínal kúrenie. Z dôvodu obáv o vlastný život aj o život mal. dieťaťa odišla zo spoločnej domácnosti, chvíľu bývala v penzióne A. v J. a potom sa nasťahovala do bytu svojich rodičov. Skutočným dôvodom odchodu zo spoločnej domácnosti a podanie návrhu na rozvod manželstva boli celkom iné skutočnosti, a to okolnosti existujúceho na strane žalobcu. Za daného stavu, keď žalobca ako psychiatrický pacient (navyše po zatažení svojej diagnózy pri uzatváraní manželstva) svojím správaním ohrozoval život a zdravie svojej manželky a maloletého syna, nebolo možné od žalovanej spravodlivo požadovať, aby zotrvala v manželstve so žalobcom, napriek tomu, že jej daroval nehnuteľnosti, o vrátenie ktorých v tomto konaní ide.

Súd pre úplnosť poukazuje, že žalobca sám v roku 2015 dospel k rozhodnutiu previesť majetok na žalovanú v snahe zachrániť ho, a to v čase, keď bol trestne stíhaný a hrozil mu trest. Svoj názor zmenil až po podaní návrhu na rozvod manželstva, ktorý podala žalovaná. Tá ho k prevodom majetku na jej osobu nijakým spôsobom nenútila, ani nebola ich iniciátorkou.

Súd je toho názoru, že nie je možné pod hrubým porušovaním dobrých mravov chápať to, že žalovaná nezotrvala so žalobcom ako darcom v manželskom zväzku, ktorý nebol bezpečným útočiskom pre ňu ani pre maloletého syna. Pokiaľ sa žalobca domnieva, že bolo povinnosťou žalovanej poskytovať mu za každú cenu osobnú starostlivosť a podávať mu lieky len preto, že na ňu previedol nehnuteľný majetok, nie je tomu tak. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že porušenie dobrých mravov musí mať objektívny charakter a nie je ho možné posudzovať subjektívne z pohľadu žalobcu. Objektívnosť je pritom daná tým, že každý člen spoločnosti by toto správanie považoval za hrubé a porušujúce dobré mravy a nie iba samotný žalobca z dôvodu, že neboli naplnené jeho subjektívne očakávania. V konaní nebolo preukázané, aby žalobcovi žalovaná nejaký prísľub o celoživotnej osobnej starostlivosti dala, resp. aby takýmto prísľubom ovplyvňovala žalobcu pri jeho rozhodnutí darovať jej nehnuteľnosti.

V rámci dokazovania počas súdneho konania bolo zistené, že žalobca má odmietavý postoj k osobe žalovanej, o čom svedčí okrem iného aj skutočnosť, že v krátkom čase po rozvode manželstva s ňou sa oženil a v novom manželstve žije aj s ďalšou manželkou v dome, ktorý je vlastníctvom žalovanej.

Nie každé správanie, ktoré nie je v súlade so spoločensky uznávanými pravidlami slušného správania vo vzájomných vzťahoch medzi ľuďmi, napĺňa znaky § 630 Občianskeho zákonníka. Predpokladom aplikácie tohto ustanovenia je teda také kvalifikované porušenie morálnych pravidiel konkrétnym správaním obdarovaného, ktorého stupeň závažnosti možno hodnotiť podľa objektívnych kritérií, nielen podľa subjektívneho názoru (pocitu) darcu. Pri posudzovaní konkrétneho správania sa treba vychádzať z toho, či ide o porušenie dosahujúce značnú intenzitu alebo ide o porušovanie sústavné, ktoré svojím trvaním, priebehom, váhou a pôsobením nadobudlo povahu hrubého porušenia.

Dôkazné bremeno na preukázanie existencie hrubého porušenia dobrých mravov zo strany žalovanej zaťažovalo žalobcu, avšak podľa názoru súdu toto dôkazné bremeno žalobca neuniesol, nakoľko súdu nepreukázal, že by sa žalovaná dopustila takého konania, ktoré by vzhľadom na svoju intenzitu, resp. dobu porušovania spĺňalo kritériá hrubého porušenia dobrých mravov. Naopak, v konaní bolo zistené, že práve nevhodné a nebezpečné správanie žalobcu, ktorému prvotne pri uzatváraní manželstva predchádzalo zatajenie jeho zdravotného stavu s vážnou psychiatrickou diagnózou, bolo jedinou a skutočnou príčinou rozhodnutia žalovanej požiadať o rozvod manželstva so žalobcom. Súd preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

4. O trovách konania súd rozhodol v zmysle zásady úspechu podľa § 255 ods. 1 CSP, keď úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalobcu s poukazom na skutočnosť, že sú dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. c/ a h/, nakoľko súd prvej inštancie nevykonal všetky navrhované dôkazy, a preto vec nesprávne právne posúdil. Rovnako nesúhlasil so závermi súdu prvej inštancie, že žalovaná odišla zo spoločnej domácnosti z dôvodu jeho vyhrážok či útokov, nakoľko táto ho opustila po tom, čo dosiahla sobášom slovenské občianstvo a obrala ho o dom a ich spoločné dieťa. Rovnako nie je pravdou to, že zatajoval žalovanej pred sobášom zdravotný stav, nakoľko táto bola informovaná o jeho zdraví a v prípade pravdivosti jej tvrdení o zatajení psychických porúch, mohla požiadať o vyslovenie neplatnosti manželstva čo ale neurobila. Rovnako nie sú pravdivé jej tvrdenia o fyzickom napádaní voči žalovanej či ich synovi s tým, že o syna sa celodenne staral, nakoľko žalovaná bola pracovne vyťažená. Rovnako nesúhlasil s rozhodnutím súdu prvej inštancie ohľadom trov konania s tým, že neboli splnené podmienky pre ich priznanie žalovanej a táto ich ani priznať nežiadala. Z týchto dôvodov žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Žalovaná sa k podanému odvolaniu zo strany žalobcu nevyjadrila napriek výzve súdu.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

10. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) .

11. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

12. Odvolací súd nemal odvolaciu námietku nevykonania navrhovaných dôkazov a následného nesprávneho posúdenia veci za preukázanú.

13. Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je povinný vykonať všetky

navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 CSP), nie účastníkov konania. Ak teda súd prvej inštancie odmietol vykonať navrhnuté dôkazy s odôvodnením, uvedeným v rozsudku konal v rámci svojej právomoci.

14. V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednou so všeobecných záruk spravodlivého prejednaní veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie. „Rovnosť zbraní“ spočívajúca v rovnakom postavení účastníkov súdneho konania sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vôli účastníka konania, no o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov nepostavilo účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge c. Holandsko z roku 1986). V súvislosti s rozhodnutím súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, to teda znamená, že účastník konania nesmie byť týmto rozhodnutím znevýhodnený oproti druhému účastníkovi. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nevykonanie účastníkom navrhnutého dôkazu môže byť porušením základného práva na spravodlivé súdne konanie dokonca aj bez priamej spojitosti s porušením zásady „rovnosti zbraní“. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze z 26. januára 2010 sp. zn. III. ÚS 332/09 vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ak tento mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, je porušením práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Nakoľko skutkový stav bol pre rozhodnutie vo veci ustálený ako dôvodný je nepochybne nutné zhodnotiť postup súdu prvej inštancie, keď zamietol návrh na vykonania dôkazu výsluchom susedov.

15. Zo samotného obsahu spisu, a to z pripojeného spisu Okresného súdu Humenné pod sp.zn. 8P 60/2018 vo veci rozvodu strán sporu je na čl. 24, teda v pripojenom znaleckom posudku, ktorý vypracoval znalec na základe zadania W. I. v J. uvedené, že samotný žalobca uvádzal, že „...ale doma spravil bordel, zbil ženu, ba aj syna...“. Rovnako na strane 25 v časti vlastného vyšetrenia vyplýva, že samotný žalobca uviedol, že manželstvo bolo zlé jeho vinou. Zároveň z obsahu tohto spisu vyplýva, že vo veci bolo vydané neodkladné opatrenie, ktorým bol zakázaný styk žalobcu s maloletým synom a následne samotný žalobca nenamietal skutočnosť uvedenú v žalobe o rozvod manželstva, pričom z obsahu týchto listinných dôkazov nepochybne vyplývajú závery, ku ktorým dospel súd prvej inštancie bez nutnosti doplnenia dokazovania výsluchmi svedkov, a to susedov strán sporu pokiaľ otázka fyzického či psychického násillia zo strany žalobcu voči žalovanej bola priamo ním priznaná pri psychologických vyšetreniach.

16. Na základe správne ustáleného skutkového stavu preto súd prvej inštancie aj vec správne právne posúdil.

17. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

18. Predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu na vrátenie daru podľa ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka nie je akékoľvek nevhodné správanie obdarovaného alebo len jeho samotná nevďačnosť, ale také správanie, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Ide buď o porušenie značnej intenzity alebo porušenie

sústavné, alebo aj neposkytnutie potrebnej pomoci darcovi alebo iným osobám, ktorá povinnosť vyplýva buď z právnych noriem alebo zo zmluvného vzťahu, pričom tieto osoby patria k členom rodiny darcu. Negatívne správanie obdarovaného k darcovi alebo jeho rodine, ktoré treba posudzovať ako správanie v rozpore s dobrými mravmi sa musí prejavovať objektívne. Právne vzťahy založené prevodom vlastníctva darovacou zmluvou zakladajú právny stav, ktorý má právnu istotu požívajúcu právnu ochranu s tým, že záväznosť z toho vyplývajúcu zmluvné strany na seba zobrali samy a dobrovoľne. K narušeniu tohto stavu už nemôže dôjsť z vôle darcu. Z výsluchov strán sporu a ostatných dôkazov nebolo, ako na to správne poukazuje prvoinštančný súd, preukázané také konanie žalovanej, ktoré by zakladalo právo žalobcu na vrátenie daru podľa ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka. Subjektívna nespokojnosť žalobcu so spôsobom ako boli jednotlivé dôkazy vyhodnotené nie je dôvodom pre zmenu či zrušenie rozsudku.

19. Aj odvolací súd je toho názoru, že nielen obdarovaná voči darcovi, ale aj darca voči obdarovanej má morálnu povinnosť správať sa slušne, ohľaduplne a s rešpektom, čo v danom prípade neplatí. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva a nielen v predmetnej veci, ale aj z pripojených spisov, že to bol žalobca, ktorý vyvolával spory a hádky s žalovanou aj v prítomnosti syna, ktorý bol aj svedkom jeho útoku nožom na otca. V dôsledku týchto udalostí sa žalovaná odsťahovala a podala aj návrh na rozvod manželstva.

20. Dobré mravy patria k zásadám súkromného práva a bývajú používané ako kritérium obmedzujúce subjektívne práva v ich obsahu alebo častejšie obmedzujúce výkon subjektívnych práv. Dobré mravy hoci sú zákonným pojmom a teda majú funkciu normotvornú nie sú zákonom definované. Ich obsah spočíva vo všeobecných platných normách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania. Posúdenie konkrétneho obsahu pojmu dobré mravy patrí vždy súdu.

21. Negatívne správanie sa obdarovaného k darcovi alebo jeho rodine, ktoré treba posudzovať ako správanie sa v rozpore s dobrými mravmi sa musí prejavovať objektívne. Zachovanie dobrých vzťahov je vecou vzájomnej tolerancie účastníkov. Nie je možné považovať správanie sa jedného účastníka k druhému za konanie v rozpore s dobrými mravmi, ak druhý účastník svojím konaním takéto správanie vyvoláva.

22. Odvolací súd poukazuje aj na judikatúru súdov Slovenskej či Českej republiky, kedy by bolo dôvodom pre vrátenie daru také správanie sa jedného z manželov, ktorý porušil manželskú vernosť spôsobom tak, že by znevážil dôstojnosť druhého manžela a vystavil ho neprijateľnému poníženiu, čo je správaním, ktoré sa hrubo prieči dobrým mravom (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 33Odo 137/2002). K rovnakému záveru dospel aj Ústavný súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp.zn. I.ÚS491/2015. V danom prípade však takáto skutočnosť a iné skutočnosti, ktorým by žalovaná hrubým spôsobom porušila dobré mravy vo vzťahu k žalobcovi, neboli zistené. Práve skutočnosť, že samotný žalobca svojím správaním dal podnet na podanie na návrhu na rozvod manželstva strán sporu, ktorý žalovaná učinila, nemožno považovať za konanie, ktoré by bolo v rozpore s dobrými mravmi a bolo by dôvodom pre vyhovieť žaloby o vrátenie daru. Nemožno spravodlivo od žalovanej požadovať, aby len z dôvodu „hrozby vrátenia daru“ zotrvala v manželstve s darcom, ktorý sa voči nej správa v rozpore so zásadami, ktoré vyplývajú pre manželov zo zákona o rodine.

23. Pokiaľ teda žalovaná ako obdarovaná svojím správaním neporušila ustanovenia zákona o rodine a využila svoje právo podať návrh na rozvod manželstva, nemožno toto jej správanie považovať za dôvod pre vrátenie daru. To, že jej návrh bol dôvodný, vyplýva aj zo skutočnosti, že konajúci súd návrhu vyhovel a manželstvo rozviedol. Rovnaký záver vyplýva aj z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci vedenej pod sp.zn. 17Co 591/2013.

24. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd

SR vyslovil, že :“súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu.

25. Pokiaľ sa týka rozhodnutia súdu o trovách konania, súd prvej inštancie správne poukázal na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, pričom s prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaná nie je právne zastúpená, čím jej nevzniká nárok na náhradu trov právneho zastúpenia, je podľa názoru odvolacieho súdu nadbytočné rozhodnutie o aplikácii § 257 CSP, nakoľko z obsahu spisu nevyplývajú žiadne trovy konania, ktoré by žalovanej vznikli, čím napriek úspechu v konaní nebude žalobca zaťažený povinnosťou náhrady trov jej konania. Z uvedeného dôvodu ani tento odvolací dôvod nebol podľa názoru odvolacieho súdu naplnený a rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania je správne.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 396 ods.1 C.s.p. tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok náhrady trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, ktorej však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnila. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).